

Wil in uw gebed de ziel gedenken van

JONGE HEER

HAROLD SCHREYEN

zoon van

Heer Richard **SCHREYEN** en

Mevrouw **SUZANNE VAN CEULEBROECK**

Student aan het Don Bosco College te
Zwijnaarde

Geboren te Aalst op 14 februari 1958
en na een smartelijk ongeval overleden te
Gent in het Akademisch Ziekenhuis
op 20 juni 1976, gesterkt door het
H. Oliesel en de Pauselijke Zegen.

Voor uw gebeden, genegenheid en medevoelen danken
U:

Heer en Mevrouw

Richard Schreyen-Van Ceulebroeck Suzanne,

zijn ouders;

Heer en Mevrouw

Christian Schreyen-Mussche Linda,

Heer en Mevrouw

Alex Schreyen-Vandeputte Anne-Marie en kinderen

Nicolas en Stefanie,

Mejuffer Bernadette Schreyen,

Heer en Mevrouw

Lieven De Buck-Schreyen Dorothee,

Heer Patrik Schreyen,

Harold, dat precies jij zo bruusk van ons bent weg-
gereden, sloeg ons met diepe ontzetting en met de
gelaten vraag: „Hoe is het mogelijk?“ Want we
weten wie je voor ons was en wat je leven betekende.
Je was gelukkig, zelfs in je laatste rit die een
vriendenbezoek moest worden en die je met intens
genoegen aanvatte. De ramen van het leven had je
immers wijd opengegooid zodat je de heerlijkheid
ervan inademde met kleine teugjes of grote zwelgen,
alnaargelang.

Leven betekende voor jou vooreerst: thuis zijn bij
je goede ouders en in de familiekring waar je de
band was. Bij hen zowel als in de jeugdbeweging,
je parochiegemeenschap, bij je vrienden, je leraars
was je voortdurend bereid tot graaggedane hulp, als
men je erom vroeg en tot spontane inzet, ongevraagd.
Je kwinkslagen en guitige plagerijen vermaakten
ieder, je sprankelende blijheid en luidruchtigheid
werkten aanstekelijk. Enorm genot beleefde je zo
vaak aan je handen die ook technisch vaardig waren.
We zagen je vaak in je element op het sportveld en
je studie-interesse werd steeds ernstiger en eiste
veel van je wijskracht, die je toonde te bezitten. Je
in-goed hart was steeds erom bekommerd dat allen
die je ontmoette het goed zouden hebben; het luister-
de naar ieder, sprak met allen; onrecht verdroeg
het niet, wrok kende het niet, vergeving schonk
het steeds spontaan, gul en blij.

Voor dit alles — je mooie leven — vond je met veel
enthousiasme steun in je kristelijke levensvisie: je
geloofde dat God met jou persoonlijk begaan was
zoals een Vader met zijn kind en de Jezus-figuur
wilde je steeds meer in jou zien groeien. En je
bent erin geslaagd.

Daarom zullen je goede vader en moeder, je broers,
zusters, familie, vrienden, schoolgenoten en kame-
raden, wij allemaal, je missen en kunnen we je
nooit vergeten. En we danken je om wat je was.
Tevens vertrouwen we dat je laatste rit je binnen-
voerde in het land van de Vader, dat je een nooit
eindigend samenzijn in geluk, liefde en vrede biedt
en waar je op ons wacht. En daarom ook kunnen we
niet zeggen: „Vaarwel Harold“ maar: „Tot weer-
ziens“.

„Sterven is verder rijden
langs een eeuwige witte streep”